

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/149/2016
Identifikačné číslo spisu:	7111230364
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7111230364.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S., správcu úpadcu PROFITUBE spol. s r.o., so sídlom v Košiciach, Jazerná č. 3, IČO: 36 026 042, zastúpeného Advokát Pirč, s.r.o., so sídlom v Košiciach, kpt. Nálepku č. 17, IČO: 36 855 910, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 5, IČO: 00 151 742, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24 C 261/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2013 sp. zn. 11 Co 62/2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2013 sp. zn. 11Co 62/2013 a rozsudok Okresného súdu Košice I z 20. septembra 2012 č.k. 24C 261/2011-187 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. septembra 2012 č.k. 24 C 261/2011-187 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 780 506,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% od 8. januára 2012 do zaplatenia a náhradu trov konania 4 772,65 eur k rukám právneho zástupcu, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom daňového úradu, spočívajúcom v tom, že bola vykonaná kompenzácia pohľadávky daňového úradu voči pohľadávke spoločnosti PROFITUBE s.r.o. napriek tomu, že vykonateľnosť rozhodnutí, z ktorých vyplýva pohľadávka daňového úradu, bola rozhodnutím súdu odložená. Keďže nesprávného úradného postupu sa mal daňový úrad dopustiť v období od septembra 2008 do apríla 2009, teda v čase účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 27 ods. 1, predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona. Preskúmal postup daňového úradu pri správe daní v zmysle § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Keďže daňové úrady sú orgány verejnej moci (štátne orgány), ktorým zákon zveril právomoc vykonávať správu daní (§ 4 ods. 3 zákona č. 150/2001 Z.z.) postupom upraveným zákonom č. 511/1992 Zb., mal za splnenú podmienku podľa § 2 zákona č. 514/2003 Z.z., že zodpovednosť štátu je daná. Splnenie tejto podmienky žalovaná nenamietala a nenamietala ani nedostatok svojej pasívnej

legitimácie. Súd mal tiež preukázané, že Daňový úrad Košice IV použil nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty, na ktorej vrátenie si uplatnila nárok spoločnosť PROFITUBE s.r.o., na kompenzáciu daňových nedoplatkov na dani z pridanej hodnoty tohto daňového subjektu a teda, že vykonal kompenzáciu vzájomných pohľadávok a zároveň, že preplatok tohto daňového subjektu na dani z príjmov právnickej osoby použil na úhradu daňového nedoplatku na dani z pridanej hodnoty. Medzi účastníkmi nebolo sporné ani to, že predmetom kompenzácie bola pohľadávka spoločnosti PROFITUBE s.r.o. voči štátu v rozsahu 780 506,02 eur. Daňový úrad Košice IV spoločnosti PROFITUBE s.r.o. kompenzáciu, ako aj použitie preplatku na dani na úhradu nedoplatku na dani oznámil. Možnosť uplatnenia vyššie uvedeného postupu daňových úradov, t.j. použitie nadmerného odpočtu dane na kompenzáciu daňového nedoplatku a zároveň aj použitie preplatku na dani na úhradu daňového nedoplatku, za splnenia stanovených podmienok predpokladá a upravuje zákon č. 511/1992 Z.z. v znení platnom v čase vykonania kompenzácie, v ustanoveniach § 63 ods. 2 a ods. 8. Žalobca popieral v danom prípade možnosť uplatnenia tohto postupu zo strany daňového úradu z dôvodu, že vykonateľnosť predmetných rozhodnutí daňových orgánov bola odložená. V konaní nebolo sporné, že žalobca sa žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave v správnom konaní domáhal preskúmania zákonnosti deviatich rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky z 25. októbra 2007, ktorými Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky ako druhostupňový orgán potvrdilo deväť rozhodnutí daňového úradu pre vybrané daňové subjekty z 27. júna 2007, ktorými bol spoločnosti PROFITUBE s.r.o. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za rozhodujúce zdaňovacie obdobie. Žalovaná nespochybňovala, že kompenzácia bola realizovaná práve vo vzťahu k týmto nedoplatkom na dani. Súd mal ďalej preukázané, že Krajský súd v Bratislave uznesením z 26. júla 2007 č. k. 2 S 303/2007-242 a 2 S 309 až 316/2007-242 podľa § 250c veta druhá O.s.p., odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, vrátane prvostupňových rozhodnutí daňového úradu pre vybrané daňové subjekty a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe na preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí a že konanie doposiaľ nebolo právoplatne skončené, keď Najvyšší súd Slovenskej republiky po vrátení mu veci Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie, uznesením z 22. marca 2011 sp.zn. 1 Sžf 1/2010 konanie o preskúmanie zákonnosti prerušil a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke a zároveň odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí Daňového riaditeľstva až do ukončenia konania o prejudiciálnej otázke. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že postup podľa ustanovenia § 63 ods. 8 a § 63 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. bol zo strany Daňového úradu Košice IV realizovaný v čase, kedy už rozhodnutím súdu bola odložená vykonateľnosť rozhodnutí, ktorými bol vyrubený nedoplatok na dani použitý na kompenzáciu a kompenzácia bola realizovaná v čase, kedy Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 23. júla 2008 napadnuté rozhodnutia zrušil ako nezákonné. Súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že odklad vykonateľnosti, povolený uznesením Krajského súdu v Bratislave, predstavoval prekážku na realizáciu rozhodnutí, ktorých zákonnosť bola a ešte stále je predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva. Realizácia rozhodnutia nepredstavuje len samotný postup vo forme daňovej exekúcie, ale akákoľvek realizácia, ktorej dôsledok je rovnaký ako pri daňovej exekúcii a teda, zmenšenie majetku povinného subjektu. Pokiaľ teda daňový úrad napriek tomu, že súd odložil vykonateľnosť rozhodnutí, použil finančné prostriedky patriace žalobcovi na kompenzáciu daňových nedoplatkov vyplývajúcich z týchto rozhodnutí, neoprávnene realizoval právny stav deklarovaný v napadnutých rozhodnutiach a preto sa dopustil nesprávneho úradného postupu. Súd uzavrel, že bola splnená základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody, ktorým je nesprávny úradný postup a nemal pochybnosti o tom, že žalobcovi vznikla skutočná škoda, ktorá spočíva v zmenšení majetkového stavu poškodeného o finančné prostriedky, na ktoré vzniklo poškodenému právo (nárok) titulom nadmerného odpočtu na dani za predmetné zdaňovacie obdobie, ktorý si poškodený uplatnil riadnym daňovým priznaním, ako aj titulom preplatku na dani za dané zdaňovacie obdobie. Výška uplatňovanej škody v konaní spochybňovaná účastníkmi nebola. Čo sa týka ďalšieho z predpokladov pre záver o zodpovednosti štátu, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, súd vychádzal z toho, že o vzťah príčinnej súvislosti medzi uvedenými predpokladmi pre vznik zodpovednosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nesprávneho úradného postupu a teda, ak nesprávny úradný postup a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku, čo v konečnom dôsledku znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu, ku škode by nedošlo. Súd uzavrel, že boli splnené všetky predpoklady pre záver o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú

nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď námietku žalovanej, že žaloba bola podaná predčasne, nepovažoval za dôvodnú. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. septembra 2013 sp. zn. 11 Co 62/2013 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané v dôvodoch odvolania nie sú dané a napadnutý rozsudok je vecne správny, pretože súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam vychádzajúc z dôkazov, ktoré mal v čase rozhodovania súdu (§ 154 ods. 1 O.s.p.) a rozhodnutie súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav podradil pod správne právne predpisy a tieto aj správne aplikoval a odvolacie námietky žalovanej tak nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval skutočnosti uvádzané v napadnutom rozsudku a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodal, že odklad vykonateľnosti je inštitút, ktorým sa najmä sleduje, aby nebol zmarený účel mimoriadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti právoplatným rozhodnutiam. Odloženie vykonateľnosti nenaruša právoplatnosť rozhodnutia, ktorého vykonateľnosť bola odložená, vylučuje však jeho realizáciu po dobu účinnosti odkladu vykonateľnosti a teda, rozhodnutie ktorého vykonateľnosť bola odložená, nemôže byť podkladom pre realizáciu vzťahu, ktorý deklaruje. Daňový úrad preto nemal realizovať svoju daňovú povinnosť a mal počkať až do právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe na preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí. Dodal, že rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu z 8. novembra 2012 má vplyv až na súčasné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj postup Krajského súdu v Bratislave v správnom konaní a následne ďalšie procesné postupy. Napadnutý rozsudok preto v celom rozsahu (aj vo výroku o trovách konania) ako vecne správny potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p..

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu a tiež súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p.. Za takú vadu označila skutočnosť, že súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré nedostatky v odôvodnení prvoinštančného a tým aj odvolacieho rozsudku majú za následok jeho čiastočnú nepresvedčivosť, v dôsledku čoho táto okolnosť zakladá porušenie ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces v podobe odňatia možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.. V odôvodnení svojho dovolania poukázala na obsah žaloby, priebeh celého konania a poukázala na pochybenia oboch súdov nižších stupňov v podstate totožným zopakovaním obsahu odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, v ktorom podrobne rozobrala skutkový a právny stav veci, v ktorom (vychádzajúc z obsahu podania) namietala nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov. Zároveň žiadala odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca navrhol dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietnuť.

5. Uznesením z 8. apríla 2014 sp. zn. 4 Cdo 98/2014 Najvyšší súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Košice I z 20. septembra 2012 č.k. 24 C 261/2011-187 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2013 sp. zn. 11 Co 62/2013 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 23. septembra 2014 sp.zn. 4 Cdo 98/2014 dovolanie žalovanej odmietol a žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Odmietnutie dovolania odôvodnil jeho neprípustnosťou pre nesplnenie podmienok vyplývajúcich z ustanovení § 238 a § 237 O.s.p.. Za neopodstatnené považoval námietky žalovanej o odňatí možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, nespĺňajúceho náležitosti § 157 ods. 2 O.s.p., keď odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami namietanými v odvolaní, svoj myšlienkový postup dostatočne vysvetlil pri

stotožnení sa v celom rozsahu so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a s jeho právnym záverom. Z dôvodu, že v danom prípade dovolanie smerovalo proti potvrdzujúcemu rozsudku, proti ktorému opravný prostriedok nebol prípustný, dovolací súd riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozsudkom z hľadiska v dovolaní namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Na základe sťažnosti žalovanej Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 11. mája 2016 sp.zn. III. ÚS 630/2015 vyslovil, že základné právo žalovanej na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 98/2014 z 23. septembra 2014. Ústavný súd Slovenskej republiky uvedené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu po zhrnutí priebehu súdnych konaní uviedol, že tak súd prvej inštancie ako aj krajský súd v odôvodnení svojich rozsudkov uzavreli, že titulom priznania uplatneného nároku na náhradu škody bol nesprávny úradný postup daňových orgánov, nie ich nezákonné rozhodnutia, avšak škodu vyčísľovali tak, ako keby priznávali náhradu škody spôsobenú nesprávnymi rozhodnutiami. Uviedol ďalej, že súd prvej inštancie pred vyhlásením meritórneho rozsudku (20. septembra 2012) nevyčkal na rozhodnutia v prejudiciálnych konaniach (správne súdnictvo a konanie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Po rozhodnutí na súde prvej inštancie došlo k právoplatnému ukončeniu prejudiciálnych konaní, ktorých výsledok svedčal proti žalobcovmu nároku na náhradu škody v sume, v akej bola priznaná a keď v odvolacom štádiu konania argumentoval rozsudkom Súdneho dvora i právoplatným výsledkom súdneho prieskumu sporných daňových rozhodnutí, krajský súd iba formálne konštatoval nedostatok vplyvu tohto dôvodu na prvostupňové rozhodnutie okresného súdu. Najvyšší súd sa nezaoberal prípadným vplyvom tohto faktu na možnosť sťažovateľa konať pred súdom a nebolo potrebné od neho očakávať takú mieru oficiózneho prístupu k prejednávaniu sťažovateľovho dovolania, čím bolo sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu porušené. Za týchto okolností mal najvyšší súd prihliadnuť na pochybenie krajského súdu, ktorý bez nariadenia pojednávania svojím hodnotiacim prístupom k argumentácii žalovanej strany o spôsobe ukončenia prejudiciálnych konaní priamo ovplyvnil možnosť sťažovateľa brojiť proti vznesenému nároku spoločnosti PROFITUBE. Relevanciu rozsudku Súdneho dvora i spôsobu právoplatného ukončenia súdneho prieskumu sporných platobných výmerov totiž posudzoval len v relácii k protiprávnemu konaniu ako podmienke priznania nároku na náhradu škody, nie v relácii k samotnej škode. Ústavný súd uviedol, že akokoľvek sa najvyšší súd v priebehu vývoja vlastných judikatórnych postojov k uplatňovaniu § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. pokúša o zúženie aplikačného rozsahu tohto dôvodu prípustnosti dovolania, neustále sa v jeho rozhodovacej činnosti objavujú prípady, keď je odňatie možnosti konať pred súdom identifikované nie vo faktickom procesnom postupe konajúceho súdu, ale v kvalite odôvodnenia jeho rozhodnutia, prípadne v extrémnom pochybení pri právnom hodnotení prejednávanej veci. Takéto vady môžu mať v konečnom dôsledku dopad na procesné práva účastníka konania garantované mu procesným kódexom, čo sa prejavilo v zjednocujúcom stanovisku občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 kde sa uvádza, že „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Rozhodovania o spornom dovolaní, a práve základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu vyžadovalo, aby na ne najvyšší súd prihliadol a aby cez ich prizmu vyhodnotil základné konanie o nároku spoločnosti PROFITUBE na náhradu škody ako celok. Len z takéhoto hodnotiaceho zorného uhla bolo možné pristúpiť k ústavne konformnému uplatneniu § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Po vrátení veci bude potrebné, aby najvyšší súd opätovne prejednal dovolanie sťažovateľa s tým, že bude dôsledne rešpektovať § 242 ods. 1 druhú vetu O.s.p..

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec opätovne predložená na rozhodnutie o dovolaní konštatuje, že jeho predchádzajúce rozhodnutie o dovolaní žalovanej bolo ústavným súdom zrušené v celom rozsahu, v dôsledku čoho je potrebné znovu rozhodnúť o tomto dovolaní ako celku.

9. Dovolanie žalovanej bolo podané 22. novembra 2013. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1

Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.. V danom prípade z obsahu dovolania je zrejmé, že je ním napadnutý rozsudok; dovolanie ale nesmeruje proti rozsudku so znakmi rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné podľa § 238 O.s.p..

11. Občiansky súdny poriadok upravoval prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238.

12. Dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu je v prvom rade prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p., ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd - ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom - z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.). Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. Dovolateľka namietala, že v prejednávanej veci je daná existencia vady vyplývajúca z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

13. Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

14. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a pod.).

15. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo 3. decembra 2015 Stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

16. Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. stanovuje povinnosť súdu riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov a teda možnosť riadne konať pred súdom.

17. Ústavný súd vyslovil právny názor o nedostatočnom a tým aj nepresvedčivom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu ako i rozhodnutia súdu prvej inštancie v súvislosti s vysporiadaním sa s návrhom žalovanej na vykonanie dôkazu rozhodnutím Súdneho dvora o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie výsluchom žalovanej a o porušení zásad spravodlivého súdneho konania nevykonaním uvedeného dôkazu, v dôsledku čoho bolo konanie pred oboma súdmi postihnuté

vadou majúcou za následok odňatie možnosti žalovanej konať pred súdom. Existencia tejto vady zakladá, ako už bolo uvedené, prípustnosť a zároveň dôvodnosť podaného dovolania.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze z 11. mája 2016 sp. zn. III. ÚS 630/2015 (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov). Vzhľadom na túto viazanosť Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že výhrady vyslovené v predmetnom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2014 sp. zn. 4 Cdo 98/2014 sa obsahovo - po vecnej stránke (skutkovej aj právnej) rovnako týkajú aj rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2013 sp. zn. 11 Co 62/2013 ako i rozsudku Okresného súdu Košice I z 20. septembra 2012 č.k. 24 C 261/2011-187. Táto okolnosť, aj so zreteľom na povahu a účel dovolacieho konania vedie Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, pre dosiahnutie zmyslu a podstaty nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. mája 2016 sp. zn. III. ÚS 630/2015 prichádza v dovolacom konaní do úvahy len zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie. Dovolací súd preto rozsudok odvolacieho súdu ako i rovnakou vadou postihnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.